

Autor: Nebojsa Malić

Samozvaný stát Kosovo oslavil první výročí „nezávislosti“ na Srbsku, vyhlášené albánskou provizorní vládou. Po letech předstíraných jednání a diplomatické frašky se instituce zdánlivě ustavená okupačními činiteli OSN v roce 2001 jako „samospráva“ jednostranně rozhodla uskutečnit takzvaný Ahtisaariho plán, návrh na „kontrolovanou nezávislost“ sepsaný bývalým finským prezidentem a vyslancem Impéria v regionu.

Vyhlášení nezávislosti bylo bez pochyby ilegální. Bylo v rozporu se Závěrečným aktem z Helsinek z roku 1975, který výslovně vylučuje násilné změny hranic v Evropě, i v rozporu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 1244, která dokonce podpořila srbskou svrchovanost nad provincií, zatímco vytvořila kvazilegální záminku pro okupaci NATO. Zákonnost nicméně byla pro Albánce spornou věcí, a důležitěji i pro jejich sponzory ve Washingtonu a Bruselu, stejné lidi a instituce, kteří organizovali v roce 1999 útok NATO. Loňské vyhlášení nezávislosti bylo založeno na „právu“ dobytí a „zákonu“ džungle.

Jeden z nejnověji vzniklých „nových národů“ má málo co slavit. Uznalo jej jen něco přes čtvrtinu světových vlád, většinou amerických spojenců a klientů. I když vyhlášení způsobilo v Srbsku politické pozdvižení, po kterém se tam chopil moci otevřeně proimperiální klientský režim, Bělehrad přesto stále zůstává v odporu ke kosovské nezávislosti a pokračuje v usilování o legální nárok na své území. Uvnitř samotné provincie předvídatelně nedokázala prosperovat ekonomika založená na darech a částkách od diaspory.

„Nezávislý stát Kosovo“ je iluze, podporovaná mocí a penězi Impéria. S globální ekonomickou krizí, devastující fondy, by provincie mohla být brzy zanechána se svým neudržitelným požadavkem sama.

Loutkové divadlo

Kosovo má jistě atributy nezávislého státu. Na papíře jsou multietnickou, sekulární, civilní republikou s politicky korektní vlajkou a znakem, parlamentní demokracií a předsedou vlády. V praxi vlajka téměř nikdy nevlaje, zatímco červeno-černá vlajka Albánie je všudypřítomná. A „ministrským předsedou“ je bývalý vůdce teroristické UCK Hashim „Had“ Thaci.

Před rokem Thaci oznámil, že jeho režim uzná „sto zemí“. Zatím tak učinilo 55, počínaje loutkovou vládou v Afghánistánu a zahrnujíc takové významné velmoci jako jsou Nauru, Samoa a Mikronésie. I když Kosovo jako samostatný stát uznalo 22 států EU, nebyl Brusel schopen donutit k uznání všechny členy: Kypr, Řecko, Rumunsko, Slovensko a Španělsko pokračují v odmítání.

Washington a Brusel se pokusili podpořit Prištinu všemi způsoby, kterými mohli, od rozmístění „mírové a právní“ mise EULEX „pomáhající“ s budováním státu, až po udělení Nobelovy ceny míru Martti Ahtisaarimu, autorovi návrhu na vytvoření nezávislého Kosova.

I když symbolické vítězství Srbska v hlasování Valného shromáždění OSN z října 2008 nemohlo v praxi udělat mnoho – Bělehrad žádal o odsouhlasení požadavku na posouzení legálnosti odtržení Kosova u Mezinárodního soudního dvora – , bylo však silné v symbolismu. Téměř všechny země, které uznaly Prištinu, buď Srbsko podpořily, nebo se zdržely hlasování. Jen pět zemí otevřeně oponovalo: USA, Albánie, Nauru, Palau a Mikronésie.

Drsné procitnutí

Jak byla provincie více než osm let ovládána místokrálem, stoupenci nezávislosti mezi Albánci a na Západě nepřetržitě argumentovali, že tato je jediným řešením rozšířené chudoby. Není nijak překvapivé, že se jejich tvrzení ukázalo jako falešné.

Jak odhalil albánský zpravodaj pro Deutsche Presse (DPA), snění o nezávislosti je hezké, ale nakonec se člověk musí probudit do tvrdé reality.

„Ukázalo se, že pohádky o tom, jak se s nezávislostí všechno zlepší, a také o investorech, byly právě jen tím – pouhými pohádkami,“ cituje článek DPA zpravodaje.

Nezaměstnanost je drtivá. Zástupy mladých lidí sedí celý den v kavárnách a bloumají. Většina lidí žije z peněz posílaných příbuznými ze zahraničí. Skutečně, celý „stát“ žije s cizích darů. A věci se s nezávislostí nezlepšily; docela naopak.

„Jsem ohromen skutečností, že se to zhoršilo, se stoupajícími cenami všeho, ale nevypadá to, že by se o to někdo staral“, řekl DPA Shaip Mustafa (25).

Před vyhlášením nezávislosti bylo pár ziskových podniků schopných dopravovat své zboží přes Srbsko. Když nyní Srbsko odmítlo uznat kosovská celní razítka, jejich zisky se vypařují. Mezitím má albánská diaspora v Evropě a USA ekonomickou bídu sama o sobě a tak platební kohoutky pomalu vysychají.

Dokonce tak základní věci jako tekoucí voda a elektřina zůstávají omezené pro všechny z přílišného množství lidí. Ve vtipu z roku 2005 nabíjí albánský muž pušku, když začala do jeho domu proudit voda, elektřina a plyn, se slovy „Srbové jsou zpátky“. Od té doby se věci k lepšímu nezměnily.

Na podporu života

Právě tak jak Srbové byli voděni za nos sliby „lepších zítřků“ pokud se podřídí další řadě požadavků z Bruselu a Washingtonu – jen aby se ráno probudili s dalšími požadavky a slibovanou budoucností nikde v dohledu – tak Albánci z Kosova věřili, že nezávislost je všelékem na všechny jejich problémy. Do této iluze investovali tolik citů, že se jí budou těžko vzdávat, i když stojí před realitou.

Avšak realita je nemilosrdná. „Nezávislý stát Kosovo“ existuje pouze proto, že ho Impérium vyřízlo násilím ze Srbska a léta ho udržovalo vojáky NATO a miliony dolarů v darech a

půjčkách. Nyní ale dokonce i ti nejzasněnější albánští separatisté museli zaznamenat, že věci se nevyvíjejí pro Impérium dobře, a že Barack Obama nemůže změnit zákony fyziky či ekonomiku pár květnatými frázemi. Podpora pro život Kosova dobíhá.

Není nijak nepředstavitelné, spíše zvýšeně pravděpodobné, že během příštího roku může Impérium opustit své různé místodržící po celém světě za účelem domácího přežití. V tom okamžiku všechny země a vlády, které existují pouze díky imperiální síle - nebo financím - shledají, že se topí, nebo plavou samy.

A „Nezávislý stát Kosovo“, nyní rok starý experiment, je v tomto přirovnání jako cihla na vodě.

Překlad: Messin, Zdroj Antiwar.com

Převzato z Res Publica